

Sygn. akt II Ka 110/15

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łomży w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Jan Leszczewski

Protokolant Katarzyna Niemira

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Sławomira Małachowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 roku

sprawy K. D.

oskarżonego o czyn 178a §4 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie

z dnia 9 marca 2015 roku sygn. akt IIK 10/15

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej czynu i skazania w pkt I wyroku eliminuje art. 64§1 k.k. i obniża orzeczoną wobec oskarżonego K. D. karę pozbawienia wolności do 8 /osiem/ miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego K. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 180,00 złotych za obie instancję oraz kwotę 20,00 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków przez Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 110/15

UZASADNIENIE

K. D. został oskarżony o to, że: w dniu 10 grudnia 2014 r. około godziny 19:45 na drodze krajowej nr (...) w miejscowości Z., gmina R., powiatu (...), województwa (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Zambrowie sygn. akt II K 421/13, II K 62/11, II K 51/06 pomimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów, prowadził w ruchu lądowym pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości -1,36 miligrama alkoholu w 1 litrze wydychanego powietrza w I badaniu, 1,40 miligrama alkoholu w 1 litrze wydychanego powietrza w II badaniu tj. o czyn z art. 178a § 4 kk.

Wyrokiem z dnia 09 marca 2015 r. sygn. akt II K 10/15 Sąd Rejonowy w Zambrowie w II Wydziale Karnym uznał K. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że czyn zakwalifikował z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to z mocy art. 178a § 4 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego K. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 (osiem) lat. Na mocy art. 49 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego K. D. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym

oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 500 (pięćset) złotych oraz zasądził od oskarżonego K. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli: oskarżony oraz oskarżyciel publiczny.

Oskarżony K. D. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I i II wyroku zarzucając mu:

1. Błędą wykładnię art. 64 § 1 k.k. oraz przyjęcie, że odbycie kary w warunkach dozoru elektronicznego nie jest równoznaczne z odbyciem kary pozbawienia wolności,
2. Zbyt długi okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych,
3. Rażąco surowy wymiar kary. Mając na względzie powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej kary i orzeczenia środka karnego przez warunkowe zawieszenie kary orzeczonej w pkt I wyroku, obniżenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do lat 4.

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego K. D. oskarżyciel publiczny. Na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 64 § 1 kk poprzez przypisanie oskarżonemu K. D. popełnienia występku z art. 178a § 4 kk w warunkach powrotu do przestępstwa, w sytuacji nie zachodziły warunki określone w art. 64 § 1 kk, gdyż oskarżony ten przed popełnieniem zarzucanego mu czynu nie odbył faktycznie kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, lecz w wymiarze tylko 1 miesiąca i 5 dni, co nie uprawnia do przyjęcia działania w warunkach powrotu do przestępstwa.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się częściowo zasadne i skutkowały zmianą wyroku poprzez wyeliminowanie art. 64 § 1 k.k. z podstawy prawnej czynu i skazania w pkt I wyroku oraz obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego K. D. kary pozbawienia wolności do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji po przeprowadzeniu kompleksowej i właściwej analizy i oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne skutkujące uznaniem sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Nie mniej jednak jak słusznie podniesiono w obu apelacjach ustalenie przez Sąd I instancji, że K. D. dopuścił się zarzucanego mu czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za czyn z art. 178a 1 k.k. tj. w warunkach powrotu do przestępstwa, o których mowa w art. 64§1 k.k. było oczywiście błędne.

Umknął uwadze Sądu fakt, że K. D. został wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 30 grudnia 2013 r. skazany obok kary 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby - na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy czym wysokość jednej stawki dziennej Sąd ustalił na kwotę 10 (dziesięć) złotych. Kara grzywny została orzeczona na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., zatem w związku z jej uiszczeniem, a następnie z zarządzeniem oskarżonemu wykonania kary pozbawienia wolności została ona postanowieniem Sądu Rejonowego w Zambrowie II Wydział Karny z 26 lutego 2014 roku sygn. akt II K 62/11 (II Ko 210/14) skrócona o okres 180 dni. Tym samym jak wynika z pisma Centralnego Zarządu Służby Więziennej Biura Dozoru Elektronicznego K. D. odbywał karę pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego w okresie od 08.04.2014 r. do 12.05.2014 r. (k.28)

W tym stanie rzeczy oczywistym jest, że oskarżony kolejnego przestępstwa będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie nie dopuścił w warunkach recydywy, bowiem nie został spełniony warunek odbycia, co najmniej 6 miesięcy kary. Powyższe ustalenie musiało skutkować wyeliminowaniem z podstawy prawnej czynu i skazania w pkt I wyroku art. 64 § 1 k.k.

Z uwagi na powyższą zmianę Sąd Okręgowy ponownie rozważył orzeczony wymiar kary i uznał, że w wyniku zmiany kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy skazania należało obniżyć wymiar orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności. Odnosząc się zaś do apelacji oskarżonego wskazać należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary można zasadnie podnieść, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy wymiar kary jest wynikiem niezastosowania lub nieprawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51). Z tym, że o rażącej niewspółmierności możemy mówić dopiero wówczas, gdy na gruncie danej sprawy występuje różnica ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (SN II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18).

Tymczasem rozważania Sądu Rejonowego w zakresie tego, że powinna to być w stosunku do oskarżonego surowa kara w bezwzględnej postaci Sąd Okręgowy w całości podzielił. W świetle tragedii jakie w ostatnim czasie spotka wiele osób i ich rodzin w związku z plagą na drogach tzw. "pijanych kierowców" nie mogła pobłażliwie zostać potraktowana postawa K. D., który znajdując się w stanie nietrzeźwości za nic mając życie i zdrowie innych uczestników ruchu ponownie wsiadł za kierownicę i prowadził samochód osobowy. Jak wynika z akt sprawy K. D. nie jest sprawcą przypadkowym i pomimo tego, że był już kilkakrotnie karany, odbywał karę to nadal za nic ma nie tylko obowiązujące przepisy prawa, ale przede wszystkim życie i zdrowie innych uczestników ruchu drogowego. Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat i jego wyeliminowanie jako kierowcy z ruchu drogowego na stosunkowo długi okres w związku z prezentowaną postawą okazało się być nieodzowne.

Kara w bezwzględnym wymiarze została ukształtowana uwzględniając wszystkie okoliczności tej sprawy, jest adekwatna w stosunku do winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił się K. D. i spełnia cele kary tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, czyniąc zadość wymogom kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.k. zaskarżony wyrok zmienił eliminując ustalenie, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, a w pozostałym zakresie wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w tym o opłacie na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223).

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.